

Gleðisrúsur

Føroyar hava vunnið, 1-1 móti norðurrimum. Ein sigur, sum er uppaftur størri enn bragðið í Landskrona. Í miðbýnum í Havn er eins nógv fólk á gøtunum sum á ólavssøku, kanska meira. Hetta er um miðnáttina.

Men stemningurin er ein heilt annar, her er talan um ein sannan gleðisrús. Róp, geyl, málageipan, flenn og fnis. Fólk sum annars ikki kenna hvønn annan ynskja hvørjum øðrum tillukku.

Tað eitur ikki longur tú og eg, nú verður sagt vit. Føroyska fólkíð stendur saman. Gloymt er gamalt agg, gloymdir eru samfelagstrupuleikar. Nú snýr tað seg um eitt, vit hava vunnið, tí javnleikur er ein sigur fyri okkum.

Undirlutakenslan av at vera ein lítill tjóð er horvin, vit hava skakað alheimin. Nakað soleiðis kendist tað mikukvöldið aftaná at Føroyar høvdu spælt javnleik móti norðurrimum.

Ein lastbilur koyrði gjøgnum býin. Á lastini stóð ein luftkompressari og til hendan var settur ein

risastórur lúður. Stóðst tú tætt við lúðurin skakaðist hoymin. Lúðurin hoyrdist um allan býin og gjørdi rómin enn størri.

Veðrið var sera gott, turt og lotið svalt. Fólk vóru ílatin soleiðis, at ein var ikki í iva um, hví tey vóru úti. Jens Martin hógvan sást allastaðni, og fløgg bleiktraðu og á náttarhiminum sóðust litfagran rakettir.

Mikudagin áðrenn dystin varð ikki tosað hart um

úrslitið, mong trúu uppá landsliðið, men eins nógv ivaðust og heldur ikki uttan orsök. Tá dysturin var av var tað sum at seta eld í krút, manntómu gøturnar fyltust og uttan nakra almenna fyrireiking stuttleikaðu øll sær.

Og ungdomurin, sum fær mangt skotið fyri ólevna skikkaði sær væl, onkur brotin fløska, tað var alt ein sá.

Eitt tilfíkt kvøld er deiligt at vera føroyingur.

orð: Jústinus
Myndir: Kalmar
og Torfinn

